

Els rius. L'enyorança

Una nit de novembre, damunt l'Onyar negre i silenciós, sentíem per primera vegada la carícia mullada i melangiosa de la boira de Girona. Tota la ciutat s'ajupia sota el mantell tardoral; la boira feia més obscura la nit i estrenyia la llum dels fanals que esdevenien aureolats de tenebra. L'Onyar passava, lent, sota els ponts. La boira de Girona és l'alè dels seus rius, és un crit apagat d'enyorança. El riu és etern, però mor a cada instant. Un filòsof grec va deduir, de la diversitat escoladissa del riu, tot un sistema cosmològic. Les ciutats travessades per un riu, meditatives, en dedueixen una inguarible enyorança.

Les ribes de l'Onyar i del Ter són verdes, endolcides per les arbredes que les acompanyen. Un passeig vora el riu, a Girona, és delitós. De bon matí s'hi esborra una boireta rossa, i a les tardes us amanyaguen, a prop, els cants dels ocells. Però tot el sol de la migdiada i el crit del cucut, en fer-se fosc, no us treuran l'enyorança que us ha agafat el cor. La boira que duu l'Onyar us ha mullat, carn endins, l'ànima.

Les ciutats i les viles de vora mar no tenen temps d'enyorarse. Quan un home de vora mar ha esguardat massa l'horitzó, ormeja una nau. En canvi, les ciutats festejades pels rius duen clavada al pit una melangia eterna. El riu que passa no és el mateix d'ara fa una estona. El jonc i les flors que hi hem llançat iran qui sap a on. Si les pedres de la Seu no ens diguessin llur fe, creuríem "que tot passa sense deixar senyals".

Girona, ciutat on la Fe i l'Enyorança lliuren combats cada dia! El Ter i l'Onyar esqueixen el teu cor, Girona, màrtir, ciutat crucificada d'enyorança!